

"Paulina" / prejini /
1964 - 1965

"Jzumi" / (Začetki)
" KONCI

autor: NRZ 1975
1977

Travis, iznajdba, odkritje

ZEBRA je konj, ki je oblikel črtasto piramo.

V Afriki se pase po neasfaltiranih planjavah, pri nas pa jo najdemo samo na asfaltu. Kdor stopi nanjo, je varen pred prometnim miličnikom, ne pa tudi pred motorizacijo. Človek v črtasti pirami je nevaren tip; ~~ne bo pa varen, če~~ ~~ga~~ ~~bo~~ ~~jo~~ ~~slučaj~~, ko jo slučaj, ne postane konj, lahko pa spet blagajnik.

GOVEDO je dragocena surovina. Odkrili so se potniki v kulturnih odnosih na prevornih medstvih. H govedu spadate krave in bik, otroci so telete, stari pa je vol. Vsi so prežvekovalci, ker moramo goveje meso dolgo žvečiti. Slovenske narodne jed iz govedine je vineršnic. Imena članov goveje družine so izposojenke, ker si jih po potrebi izposojamo. Govedo nosi na glavi roge, včasih pa tudi klobuk, kar je odvisno od števila nog. Muhi se otepe z repom, da mu ne silijo v glavo. Vse govedo je žalostno, le tele imajo svoj veselje.

BALKON ste po nekkih virih iznašla Romeo in
Julija, danes pa nam služi za sušenje plenice.
Sicer pa gojimo na balkonih floro in morske
presičke in se temu reče naraj k naravi.
Z balkona je tudi lep razgled v sosedovo
spalnico. Stanovanjski blok brez balkonov
je vojnašnica, če se balkon podre, pride v
časopis.

IZUMI, IZNAJDBE in odkritja

GOS je odkril sveti Martin. Ker je bila okusna, zdaj noben Martin ni brez nje, čeprav vsak pravi, da je gos neumna. Le tista, ki ima v repu krivček, je pametna, to pa zato, ker je gosak. Gos ima rumen kljun, kar je znak, da je še mlada. Pokrita je s perjem, prenekatera pa s kožuhom. Perje dobi zastonj, kožuha pa ne, zato je nanj ponosna. Umetne gosi imajo namesto perja gumirano žimo ali penasto gumo. Gos je koristna, če ni v službi, škodljiva pa, če jo odnese jastreb.

CASOPIS, prav kakor čas, vse prenese. Prvotno je bil iz kamna, kar ni bilo praktično, ker z njim ni bilo mogoče podkuriti štedilnikov, pomiti oken ali osušiti mokrih čevljev. Odkar je časopis skoz in skoz papirnat, so ljudje v osebni higieni zelo napredovali, ker vanj zavijajo sadje in zelenjavo. Uporablja pa se tudi v zahrbtnih namene. Izmed domačih živali goji predvsem race. Časopis je posebno priljubljen v družinskem krogu in na vlakcu, ko se za njim skrivamo, da imamo mir. Stvar je zelo poceni, če pomislimo, koliko nagradnih žrebanj nam prinaša.

VINO je božja kapljica, ki jo je iznašel neki kemik. Kdor ga preveč popije, postane komik. Gostilničarji nimajo smisla za humor, zato vinu navijajo cene, kar je tragično. Če vinski bratec vozi barko z mačkom, imamo teater. Vino nima nog, a gre vseeno v glavo in v noge. Kadar je suša, ga delajo tudi iz grozdja. Vino je univerzalna pijača, ki jo zvrčamo na veselje, na žalost, na jezo in NA ZDRAVJE!

NAPAKA je odkritje, ki nam ob vsakem odkritju požene kri v glavo. Kljub temu so napake neobhodno potrebna stvar, ker na njih lahko učimo in tako prihranimo težke milijarde za šolstvo. Ker so napake gibalo zgodovine, so narodi brez napak zapisani gospodarski in kulturni smrti. Tistemu, ki je naredil prvo napako, bi bilo treba postaviti spomenik z napako. Kdor nima nobene napake, ni napačen, pač pa dolgočasen.

NOHT. Nohte so odkrili rejci malih živali, ker so se morali z nečim praskati. Nekateri nohte zlorabljujejo in se praskajo, kjer jih ne srbi. Ženske si jih barvajo rdeče, da bi že od daleč opozarjale moške na nevarnost, a nič ne zaleže. Kdor ne zna uporabljati nohtov o pravem času, mu gre za nohte. Nekateri iz nohtov prerokujejo srečo in jim to prinaša srečo, pedikerjem pa denar. Kdor nima za nohti nič črnega, je siromak.

NOS so odkrili tisti, ki so imeli nahod. Kdor ima dober nos, ga nikoli ne potegnejo za nos. Če dobimo kaj pod nos, ga zavijamo. To ni klasično, je pa dobro za merno umetnost. Klasičen nos je znak kulturne zastalosti. Visokim nosovom se nizko klanjamo. Za človeka ni nič lažjega, kot dobiti dolg nos. Gosi pa imajo namesto nosu kljun, nosorogi rog, a sloni rilec.

*in anikrej in i
ped -*

1964

MORJE so odkrili morski roparji, nastalo pa je zaradi soli. Morje je voda. Ker ni pitna, je zelo velika. V morju žive morske deklice, po morju plovejo parniki. (Beseda parnik pride od tod, ker so bile na Noetovi barki vse živali po parih.) Pomorščaki so tisti, ki imajo ob petkih zvečer svojo oddajo na RTV Ljubljana. O morju ni več kaj reči, razen da je naše.

TURIZEM je nebodigatreba izum nomadov. Od takrat se je zelo razvil prek pešca do aviona in nazaj do konjskih sil. Beseda turist pride od tura, ki ga turist dobi, ko čaka na postrežbo v gostilni. Na turista se spomnimo navadno samo takrat, kadar zagledamo kravo: oba je treba molsti! Drugače se turista bojimo, čeprav nima rogov, in ga preganjamo na razne zvite načine. Upajmo, da se nam ga bo z vztrajnostjo vendarle posrečilo zatreti.

MAČEK. Mačka je odkril vinski bratec, ko se je ponoči vračal domov. Njegova boljša polovica je mačka, tajnica pa mucka. Dokler je mucka, liže in z mehko tačko boža, a ko postane mačka, pokaže kremplje. Mačka preganjamo po načelu »klin s klinom«, nekateri pa ga utope v vodi. Mačka v žaklju odkriva potrošnik, ko vedno znova naseda trgovski mreži. Črna mačka je parfum, črne mačke pa so problem za javnost in policijo. Najvišja vrsta mačka je moralni maček.

SOLZA. Solze je izumil krokodil, ker se mu je zdel Nil preveč neslan. Ženske zdaj pretakajo krokodilje solze, kadar hočejo priti do kakšnega »slanega« darila. Čeprav so solze s soljo tesno povezane, smo kljub temu neslani, kadar se jočemo. Poznamo tudi solze smeha, npr. če kdo na cesti pade ali če mu kaj na glavo pade in nam še v glavo ne pade, da bi mu pomagali. Solze so neogibno potrebne za filmski finančni efekt, npr. če katera prodaja vijolice ali kaj drugega. Solze (ne krokodilje!) pretakamo navadno bolj proti koncu meseca ob pogledu v denarnico, penzionisti pa že vsakega prvega v mesecu.

SLAMO. Slamo je izumila vojska, da je lahko napolnila slamarice. Najdemo jo tudi v hlevu in v glavah. Posebno vrednost ima slama, če je prazna, ker jo potem lahko na raznih sestankih mlatimo. Če se je drži klas, je žito. Tisti, ki so imeli slamo na strehi svoje rojstne hiše, klasje pa v glavi, so klasiki. Vsaka slamica ima luknjico, da turisti po njej pijejo limonado. Za to nam dajejo devize. Na strehi te luknjice vodo držé. Iz slame delamo tudi slamnate može in slamnate vdove.

nogometar

DUŠA. Dušo je težko odkriti, ker se ne vidi. Kljub temu so jo odkrili globokoumni nogometaši in zato vemo, da je okrogla. Če bi bila oglata, bi se v grlu zataknila, kadar bi hotel človek umreti, to pa bi povzročilo skrbi ~~zavrnjenam~~. Duša je luksuz, zato v široki potrošnji ne pride v poštev. Majhna duša je dušica, kar je važno za ljubezen. Velika duša ni zaželeno, ker je povsod napoti. »Živa duša« pomeni »nič«. Iz »dobre duše« se vse norčuje, kosmato dušo pa imajo živali. Psihatri poklicno love dušo. Ker je nevidna, večkrat usekajo mimo, a to ni razburljivo, ker ne povzroča materialne škode.

LUNA. Luno so odkrili liriki. Ljubili so jo, a ne spoštovali, zato so jo pisali z malo začetnico. Moderna znanost jo snubi in jo zato piše z veliko začetnico. Luna je ženska, ki se kar naprej spreminja, mladi, redi in dela shujševalne kure. Kdor ima bistre oči, vidi luno na nebu, kratkovidni jo iščejo v vodi. Kdor je za luno, mu je dobro in naj ostane kar tam. Luna pozna tudi bon-ton in trka. Mesečniki so predhodniki astronautov, le veliko bolj korajžni: luno naskakujejo kar bos, v spalnih srajcah in s prižgano svečo v roki. Lunini sovražniki so tatovi in zaljubljeni, a ji ne morejo do živega.

ŽENSKA. Žensko so iznašli takrat, ko še ni bilo pralnega stroja. Moški se v ženskah često zmotijo, ker jih izbirajo ponoči ali v medli mesečini. Naloga ženske je, da moškega oskrbuje z jabolki. Če jabolk zmanjka, pride do ločitve. Ženske so se po svetu zelo razpasle, zato jih je več kot moških. Da bi se to prikrilo, so začele nositi hlače. Ženska je včasih tudi pametna, takrat se dela neumno. Neumne so bolj priljubljene, to pa zaradi enakopravnosti. Doba avtomatizacije je ženskam nevarna, ker jih bodo izpodrinili gospodinjski stroji.

MLADINA je zelo stara, ker so jo izumila že najstarejša ljudstva. Odkrili pa smo jo šele v 20. stoletju, ki je »stoletje mladine«. Mladina je naš up, ker si veliko upa, in je zlata, ker mnogo stane. Je ženskega in moškega spola, kar je že dokazano in ni problem. Vendar je problematična, ker so njeni problemi za starejše problemi, problemi starejših pa za mladino niso problemi. To je zelo zapleteno, a se bo do konca stoletja za našo generacijo že razpletlo. Od starine ločimo mladino po tem, da v avtobusih in vlakih sedi.

COPATA. Copato je izumil neki vinski bratec, da je lahko brez hrupa ponoči prišel domov. Ko je žena to odkrila, ga je takoj spravila pod copato. Copata je moškega spola in se sklanja kot vojskovodja. Vojskovodja je lahko copata, copata pa ni nikoli vojskovodja, ampak je vojskovodja njegova žena. Copate so na razpolago tudi v trgovinah v vseh oblikah in barvah, razen prave velikosti. Ko se raztrgajo, jih vržemo na sosedovo dvorišče, kar pa ne velja za moža-copato, ki se nikoli ne raztrga in ne izgubi svoje vrednosti.

UČITELJ pravzaprav ne spada k izum^u, ampak k iznajdbam. Ljudje so si ga omislili že v kameni dobi in se njegova oblika do danes ni bistveno spremenila. Odporen je proti slabim stanovanjem, proti lakoti in žeji in sploh potrebuje malo sredstev za svoj obstoj. In čeprav ima samo dve nogi, je navadno podoben stonogi. Največkrat ga srečamo na občini, včasih ga pa zalotimo tudi v razredu. Svoj poklic si je izbral, ko je bil še mlad in neumen. Zdaj ni več mlad, neumen je pa še vedno. Če je učitelj ženskega spola, mu pravimo »tršica«.

UMETNOST je zelo mnogostransko odkritje. Mlade ženske so iznašle romantiko, starejše pa renesanso. Moški radi odkrivajo naivno umetnost ali pa tarok in rokoko. Realizem odkrivamo vsak dan znova, posebno proti koncu meseca. Iz umetnosti izhajajo umetna svila, umetni lasje itd. Ko bodo iznašli še umetno meso, ne bo noben kulturni človek mogel živeti brez umetnosti. Priznana je tudi kuharska umetnost. Če je abstraktna, je poceni, a smo je vseeno kmalu siti.

X
umetna gozila

ZIMA

Zjutraj zarana zažari zlatordeča zarja. Zvonko zvozi zelje za zimo z zelene zaplate zemlje.

Zavlada zgodnja zima. Zveri zmrzujejo, zapahnejo zaklonišča, zadremajo. Zlasti zajčka zelo zebe. Zaman zvedavo zre za zeljem. Zbeži. Zemljo zakrije zmrzal. Zebe zobljejo zmrzlo zrnje.

Zvečer zasvetijo zvezde, zvon zazvoni. Zapremo, zakurimo, zagrnemo zavese, zremo zaslon. Zaigramo za zabavo. Zberemo zbor, zapojemo, zaplešemo. Zlezemo za zapeček, zaspimo, zasajamo...

Zunaj zima-zmaj zaškrta z zobmi. Zimzelen zvesto zeleni!

KONEC DOBER

OMARA NI STARA

Pri Kohovih so dobili novo omaro. Tako super special ekstra, sestavljivo, elegantno in sploh.

— Eh, eh, je zastokal ded Jakob, iz tehle desk da boste sestavili omaro?! Ne verjamem! Brez mizarja ne bo šlo!

Gazda Jožef pa je pljunil v roke in zarenčal:

— VSE DOBRO

ČETRTO NADALJEVANJE

»Vi pa lepo tiho, ata! Ti, Micka, pa tule primi! Ajns-cvaj bo omara skupaj, pa bo tak Ludvik XVI., da bi ga bil sam francoski kralj vesel!«

Pljunil je gazda Koh še enkrat v roke in postavljanje se je začelo. A niso deske ubogale, niso bili vijaki pravšnji. Koh pa, nagle jeze, kakor je bil, je udrihal s kladivom, kolikor je mogel, dokler ni omara stala.

»Oh, poglej, Jože, kako si jo obtolkel!« je vresčala Micka, »kdo bo sploh verjel, da je nova in da smo dali zanjo dva milijona?« In je planila za jok.

»Kaj se boš cmerila! Videti je, kakor da je pristna, iz petnajstega stoletja! Vsak bo mislil, da smo jo kupili na starini za kakšnih deset milijonov! Pa kaj bi ti pravil, ko se figo razumeš na Ludvike!« Micka pa je toliko časa tečnarila, da je Jože zarjovel:

»Grem, pa me dva dni ne bo nazaj!«

Micko je prišel tolažit sosedov Ludvik. Sredi noči se je primajal Koh...

»Hitro v omaro, Ludi!« je zašepetala Micka.

Gazda Jožef se je spotaknil ob preprogo, se zaletel v omaro in ta se je odprla. Nekaj belega je hušknilo iz nje in izginilo ko kafra.

»Micka, ali si videla, hk? Duh Ludvika Šestnajstega je bil v omari, hk!«

»Oh, Jože, prisežem ti, da ni bil šestnajsti, ampak prvi!«

URŠULA

~~3. KONEC~~

Saj res, to je zdaj v modi, sem se udarila po čelu tudi jaz in začela brskati za skritimi rezervami. Ker sem že od rojstva egocentrična, sem pomislila najprej na svoj standard spričo svoje inflacijske pokojnine. Pretaknila sem vse kote po stanovanju, po kleti in po podstrešju, da bi našla kakšno skrito rezervo, pa ni bilo nič. S Černiševskim sem se vprašala v slovenskem prevodu: kaj storiti? Spet sem se udarila po čelu in prižgala se mi je zelena luč. Vzela sem svinčnik in papir ter pobožno zamrmrala: »Pridi, skrita rezer-

~~4. KONEC~~

Vsak dan ga bom cukal,
kot krava bom mukal,
se drl na ves glas.

Po cestah se klatil,
doma vse premlatil,
juh, to bo še špas!

Kdor se mi približa,
zavpil mu bom: »Griža,
sem pridi, auf biks!«

In standard bo padal,
moj zarod bo stradal,
v denarnici — niks...

ČRPALKA

va mojega pisateljskega talenta, da napišem nadaljevanje Pavlihove zgodbe!« Podprla sem si glavo in se globoko zamislila. Kot v transu sem začutila, da prihaja. A bil je le duh iz kuhinje, mleko je prekipelo. Naj bo, sem zamahnila z roko in se znova prepustila transu. Pri vratih je pozvonilo. Bila je soseda: »Pridite brž, nekdo brska po vašem smetnjaku, najbrž išče skrite rezerve!« Spet sem flegma zamahnila z roko. Tretjič si podprem glavo, ko prileti skozi šipo debel kamen. Odbije se od mojega čela nazaj, od koder je prišel. To mi je vzelo vsak up, da bi kakšna dobra misel prodrla skozi mojo čelno kost. Pa tudi če bi, saj je prepozno: prekoračila sem že dovoljeno število vrstic!

Preklemanske skrite rezerve! Kaj, ko bi poiskali tiste, ki sploh niso skrite?

ČRPALKA

~~3. KONEC~~

Priletna gospodična Vilma začne vpiti na pomoč. Prepričana je bila, da stari Jaka leze k nji. Vpila je, kar ji je duša dala. Iz bloka in sosesčine se je nabralo pod njenim oknom kup »reševalcev« javne morale in uživalcev senzacije. Eni so se razburjali, drugi pa smejali. Tistega na lestvi so začeli zmerjati, če ga ni sram, da pošteno staro gospodično nadleguje z zahrbtnimi, nečistimi nameni.

Jaka se je krčevito držal lestve in ni mogel ne gor ne dol. Da bi opral svojo čast, je bleknil: »Gospodično Vilmo

ssem hhotel ppprositi za roko...!« Ko je stara devica to slišala, je razprostrla roke in nemudoma potegnila Jaka k sebi v stanovanje.

Pod lestvo se je razlegel smeh, iz Mojčine sobe pa tudi.

Proti jutru je Vilmica spustila svoj pen kar lepo pri vratih ven. Jaka je poiskal svojo lestev in z njo odmahal proti domu, zadovoljno momljaje: »Osel sem bil! Saj tale Vilmica tudi ni tako slaba...!« Ona pa si je začela pripravljati bel pajčolan za poroko.

DALJNOGLED

~~1. KONEC~~

Dorica: »Saj, bodimo konstruktivni! Na primer iz mojih otrok ne bo nikoli nič prida, če ne bo celodnevne šole. Mene nič ne ubogajo, moža pa nikoli ni doma, da bi jih dresiral. Naj se pedagogi ubadajo z njimi, saj so tako predobro plačani za tistih nekaj uric pouka!«

Gvido: »Jaz pa komaj čakam, da pride moj mulec domov, za potepanje nima časa! Najprej nalogo, potem pa na hišo! Ja, ja, pomagati mora, saj bo hiša nekoč njegova. Ne pa, da bi ves dan tam v šoli luksuz uganjal!«

Zvone: »No, no, nikar tako, tovarišija! Bodimo vendar perspektivni! Res, da ni denarja in ne kadrov pa tudi šolskih prostorov manjka. A celodnevna šola mora biti pa amen!«

Cene (se jim pridruži iz drugega okolja): »Imate še kaj kofeta? Arduš sem jezen! Pride k meni učitelj Ignacij, povedat: — Tovariš inšpektor, dobil sem novo službo, poslovil se bom od šole, saj to ni več za zdržat! Pa ravno zdaj, ko jih bo najbolj manjkalo, arduš nazaj!«

ČRPALKA

4. KONEC

Mama mu je kupila še šolsko torbo z napisom:

NAME

SCHOOL

ADRESS

kamor je potem zapisala:

Janez Klofutnik

Ketteja in Murna (ali kaj podobnega)

Ljubljana, Kodeljevo (ali kaj podobnega).

Kmalu je ustanovil ansambel THE BOYS KRULING in z njim gostoval v Kokošji vasi.

Svojo miss je peljal v kino gledat LAW STORY, potem pa v SNAKEBAR. Postal je direktor podjetja PARADAJS-EXPEDIŠN kot pravi pravcati selfmademan. Ni bilo sreče, pa je vsem skupaj rekel: bajbaj čildren! in odšel za dve leti na ričetov weekend. Tudi O. K.

DAISY, vulgo MRETA

2. KONEC

Joj, na ^{stenu} strehi je razpoka,
skóznjo sosed v mé zija,
strop se mi na glavo joka,
po parketu, joj, curlja!

Joj, v kopalnici poplava,
zraven zamašen sekret,
joj, tam spodaj bo zabava:
gnojnice je polna klet!

Radio na desni svira,
levo laja bernardin,
zgór dojenček muzicira,
spodaj, joj, je babji mlin!

Joj, bom tistega po buči,
ki mi ključe je predal,
joj, po buči ga bom s ključi,
saj bo tudi živ ostal!

TRDOŽIV

4. KONEC

Ni mu odgovorila, ker je omedlela.

Jožef je zagledal na tleh okostnjak. Skočil je k Marički in začel z umetnim dihanjem 'ustana usta. Odprla je oči in vzdihnila:

»Hvala ti, ljubi okostnjak, da si mi zbudil Jožefa!«

Zagnala sta vsak svojo knjigo pod posteljo...

Proti jutru sta se začela pogovarjati.

Jožef je ugibal: »Kako je prišel ta okostnjak v omaro?«

»Najbrž je to Ludvik XVI., saj vidiš, da je omara v stilu!«

»Dobro, a kaj dela v omari?«

»Skril se je bil pred Pariško komuno in si ni več upal na svetlo!«

»Morda res! A kako se ga bova zdaj znebila?«

»Muzeju ga pokloni!« Marička si ga je namreč tam sposodila.

In Jožef ga je takoj drugi dan odnesel v muzej. Pri tem je zelo občudoval svojo ljubicu, kako je izobrazena, od glave pa tja do brhkih bokov.

HIČSKOK

2. KONEC

Da, seveda!

Beseda »čudovito« diši po misticizmu.

Beseda »nepopisno«, prosim vas, ali smo ali nismo vsi pismeni? Kam pa merite?

Na izvor premoženja? Sram vas bodi!

Beseda »nepozabno«, no, ta je pa lepa! Vse se lahko pozabi, če se le hoče!

Po 30 letih!!!...

Beseda »veličastno« ima dinastičen prizvok. Ko smo imeli še cesarje in kralje, je šlo »veličanstvo« sem, »veličanstvo« tja, dokler niso vsi odšli »tja«.

Beseda »neverjetno« je klavrni ostanek svetega pisma, poglavje o nevernem Tomažu. Proč z »neverjetnim«, vse je verjetno!

Beseda »neponovljivo« je ignorantska. Celo zgodovina se ponavlja! Kdor bere knjige, vé, da ni »pod soncem nič novega«!

ENKRATNO — to je beseda! Matematično natančna, obenem pa poetično zveneča! Skratka: enkratna! Ampak — počakajte malo — ali ni tudi ta besedica že malo zastarela? v našem gospodarstvu pravi-jo, da »enkratni nobenkrat«, pa ga biksamo kar naprej. Okej! Fino! Perfektno! Prima! Mednarodno! Internacionalno!

Mnogokratni pozdrav! Vaš enkratni

SIMPLICIJ

2. KONEC

Čez tri dni je imel goro ženskih ponudb. Stare in mlade so se mu ponujale. Vse so bile »očarane od njegove prave moškosti«, češ da takega že dolgo iščejo. Posebno jih je mikalo, da bi bile od njega tepene.

»Kakšne so kaj vse te babnice, da bi vzele pijanca, kadičca, skakača čez plot in surovino?« si je mislil Smiljan Skokot in ni odpisal nobeni.

Zdaj šele se mu je posvetilo, da je bila njegova žena Silvica pravi biser vseh žensk

prav zato, ker ga ni prenašala in se je ločila od njega.

Postal je vzoren zakonski mož, seveda, brez žene. Ni več pil ne kadil, ni skakal čez plot, saj plotu ni več bilo, odkar je bil ločen.

Pravkar je povečerjal, pomil posodo in pospravil po kuhinji, ko se je vrnila Silvica, njegova bivša sotovarišica. Ni se utegnil umakniti v svojo sobo, pa je skočil izza mize... ona pa flegma: »O, zaradi mene kar bodi, še ne vidim te ne!« Pod težo teh besedi se je sesedel, ona pa se je lotila narezka, ki ga je bila prinesla s seboj.

»Kku-kumarice sem vložil, takoj jih prinesem, veš, narezek brez kumaric...« je zajeceljal Smiljko.

Izvrstno so ji dišale. In sta se pobotala.

MOJSTER

5. KONEC

Kuhal je jezo na zdravnika in premišljeval, kako bi se mu maščeval. Zatožil ga je tobačni industriji, ta je ugotovila, da je dohtar protidržavni element, ker posredno povzroča rast inflacije. Pristojni organi so ga zaprli. Zaradi olajševalne okoliščine, ker je Jaku Smotki priporočil pipo na sodu (zdravnik se je seveda samo šalil!), je dobil samo pol leta.

Jaka Smotka pa je spet kadil kot fabrika, zraven pa še pil kot žolna. A ne dolgo, kmalu ga je pobralo. Pokopali so ga na občinske stroške, na nagrobnik so mu pa napisali: TU POČIVA JAKA SMOTKA, VELIK DOMOLJUB, ZA NAPREDEK DOMOVINE JE UŽIVAL DVOJNI STRUP!

TRDOŽIV

3. KONEC

Odgovoril mi je takole:

Uvoženi pesek je namenjen metanju peska v oči; domačega že zmanjkuje.

Destilirana voda? Ja! Za pranje glav vendar, v domači brozgi se maslo ne topi!

Kislo zelje: domači zeljniki bodo kmalu zgodovina! Kam bomo pa postavljali nove hiše in bloke, če ne na njive in travnike?

Praviš: še sto drugih stvari! Jaz ti pojasnim: če že izvoz šepa, naj bo vsaj uvoz imeniten. Poprečje zunanje trgovine bo tako v idealnih razmerjih! Zdaj ti je menda jasno, zato te vabim v tistole restavracijo. Tam imajo vsak dan sveže uvožene polže. Zakaj uvožene, praviš? Domači so zaposleni s stabilizacijo. Nočeš? Potem me pusti pri miru! Kupiti moram še nekaj uvožene paprike, naša domača je prehuda...

JAVNI TAJNIK

6. KONEC

... da je Matic šel po pomoč za Milančka. Kosilo so mu prihranili in Matic se je kmalu potem vrnil prav dobre volje pa še malo nakresan je bil. Zato je kar v eni sapi vse zblebetal:

»Torej, za Milančka smo lahko brez skrbi! Letos mu bo v šoli šlo kot po maslu. Midva

z mammo sva jo pogruntala. V podstrešno frčado pride Pufov Lojze! Gimnazist, maturant! Tisti dolgi, suhi, ampak — imeniten študent! Za streho nad glavo ne bo nič plačal, pač pa bo Milančka imel čez. Obljubil je, da bo Milanček njegova prva skrb. Imenitno, kaj?«

Vsem se je kamen odvalil od srca, Milanček pa je od samega veselja takoj vzel zračno puško in šel nad ptiče.

Konec šolskega leta je bil nadobudni Milan odličen, za nagrado je dobil zlato uro za pol starega milijona, drugo je pa tako že vse imel.

Pufov Lojze je pri maturi padel. Hotel se je obesiti, pa so ga pravočasno rešili. Jernačevim je pa fige pokazal. In Milanček je v sedmem razredu imel same cveke. Pa recite, če to ni dober konec!

ČRPALKA

1975

Pomlad

~~3. KONEC~~

— Lučka, sveti mi na mojo življenjsko pot!

— Imaš avto?

— Nimam.

— Čemu ti bo pa luč, da bi svetila na tvojo pot, če nimaš avta?

In mi je obrnila hrbet.

— Saj si ga bom kupil, ko bom dovolj prihranil!

— Kdaj pa bo to?

— Če me boš marala, bo to kmalu; če ne, ne bom mogel nič delati, tako bom nesrečen. In potem...

— Zakaj bi pa delal? Znajdi se, kakor se drugi!

— To se pravi?... ne ne, tega pa ne morem!

— Potem pa adijo! In spet mi je obrnila hrbet.

Zdaj pa ne vem, ali naj pustim upanje na Lučko ali naj pustim delo in se znajdem, no, saj veste, kako... Samo to vem, da se mi je Lučka spremenila v črno temo. In to zdaj spomladi!

SIMPLICIJ

1976

5. KONEC

Sprejeta je bila »ona«, kandidatka Silva Spodobnik! Kandidat Polde Podlipnik pa se, začuda, ni prav nič razburjal.

Lepa Silva je takoj nastopila svoje delovno mesto, in vneti tovariši so se takoj začeli smukati okoli nje. Toda, oh, smola: Silva je bila krepostna punca! Oprijela se je dela, da so kar strmeli. Bila je prijazna z vsemi, posebej z delavci, vsem se je priljubila.

Nekega dne je sporočila vodstvu, da se bo poročila s tistim kandidatom, če se ga mogoče spominjajo, no, s Poldetom! Pogoj, da ostane še naprej v podjetju: da sprejmejo še njega.

Kaj pa so hoteli! Da bi Silva odšla — ne, tega pa ne! In so ga sprejeli. Podjetje se je razvijalo, razvijalo...

To seveda ni »srečen konec« povesti, ampak šele srečen začetek.

ANDERSEN

3. KONEC

Na uho vam povem, kako sem prišel do velikega premoženja, pa niti ne vem, če sem kaj kriv.

Izvedel sem za sedem primerov premožnih tipov, pa sem raziskal njihove zadeve do podrobnosti. Potem sem jih po vrsti obiskal. Ko so videli, da lahko vse proti njim naperjene obtožbe tudi dokažem, so se vsi po vrsti ustrašili. »Takointako,« sem rekel vsem po vrsti in vsakemu posebej.

»Tolikointoliko na roko, prosim, pa ves material raztrgam in uničim.«

Čez noč sem postal bogataš. Kaj pa mislite: od sedmih strani! Pa ne malo! Upam, da me ne boste izdali! Pač? Ojoj! Pridite drevi k meni! Koliko naj pripravim? V modri ali v beli ali kar v aktovki?

SIMPLICIJ

KONEC DOBER

KOZA MARGARETA

V družini Frančiška Novoselca so praznovali. Kaj ne bi — dobili so novo stanovanje v bloku. Staro pohištvo so prodali za majhen denar. Imeli so še dva zajca in kozo Margareto.

»Z zajci ne bo problema: enega danes, drugega v nedeljo, pa bo zadeva rešena. Drugo poglavje je koza Margareta. Pet let je že pri hiši in ima že družinsko pravico. Z nami bo šla v blok. V kopalnici bo imela svoj kotiček. Kakšna skorja kruha vedno osta-

ne, tudi trave ji lahko prinesem v nahrbtniku, saj ne bo nihče vedel, kaj nosim — mleko bo pa le pri hiši.«

Tako je tudi bilo. Takoj prvo noč po vselitvi je Frančišek pripeljal tudi Margareto. Posebnih težav ni povzročala in vse bi se normalno odvijalo, če se Frančišek nekoč ne bi zarekel.

Nekaj tednov po vselitvi so se stanovalci pogovarjali o draginji, pa je Frančišek pristavil:

»Tudi meni bi trda predla, če ne bi imel zgoraj tiste koze.«

TRETJE NADALJEVANJE

Ko je to bleknil, se je že zavedel, da je bilo narobe. Vsi so se spogledali. »No ja, našo podnajemnico Margareto sem mislil...« se je izmazal.

Minilo je nekaj dni, Francelj je bil sam doma. Dolgočasil se je, pa se je začel prav glasno pogovarjati z Margareto: »Ti moja ljubica, moja srčkana, pridkana Margaretica! Kako si lepo okrogla pa mehka in vsa bela po trebuščku! Naj te no malo pobožkam pa požgečkam pa poljubčkam na smrček! Na, cukrčka, na! Vsi so šli, midva pa lepo sama doma, kajne, ti moja punčka, he he, he!«

Pred vrati se je nabralo občinstva iz bloka, sama ušesa so jih bila.

»Lepa reč! Zadnjič ji je pa rekel »koza«, hinavec! Ko, bi žena zdajle prišla!...«

Tisti hip je res prišla z obema otrokoma po stopnicah.

»Kaj pa je? Kaj se je zgodilo?« je vprašala začudeno. Iz stanovanja je zameketalo. Žena je zardela: »Oh, veste, to je naša Margareta, no ja, saj priznam, kozo imamo v kopalnici, razumeli boste, daje nam mleka, pa ja ne boste naznanili, lepo vas prosim...!«

Stanovalci so si oddahnili. Pokazali so popolno solidarnost z Novoselčevimi:

»Oh, gospa, pejte no! Kdo bi naznanil! Mi imamo tudi kure!«

»Mi pa zajčke!«

»Mi pa morske mačke!«

»Mi pa morske prašičke!«

»Mi pa mucko!«

»Mi pa golobčke!«

»Mi pa prašiče!«

»Mi pa, mi pa — opico!«

Ho ho ho, hi hi hi, ha ha ha! je odmevalo po bloku.

META

TRETJE NADALJEVANJE

Domov se skoraj ne upaš. Kot polit KUŽEK stopiš v pred-sobo. Zagledaš žensko: »Dobro jutro, MUCKA moja, kako si kaj spala?«

»Ti bom že dala mucko, PRAŠIČ zasvinjan! Jaz, uboga KOZA, pa v takih skrbeh zate! Marš v kopalnico!«

Hči pride iz sobe kot rajska PTICA: »Ali ata spet AFNE gunca?«

Sin, pravcati promenadni LEV: »OSEL stari, ali te še ni pamet srečala?«

Ženka: »Njega — pa pamet! Kod je le hodil, sem rado-vedna!«

Hči: »Glavo stavim, da ga je kakšen BIK zapeljal na vinski sejem!«

URŠULA

ČETIRTO NADALJEVANJE

~~3. KONEC~~

Sinčku edinčku sem moral na-rediti risbo »pomladno prebuje-nje«, češ da sam ne zna in se boji cveka še iz likovnega pouka.

Bližal se je prvi maj. Pravo-časno sem se še zavedel, da imam v družini tri delovne ljudi in — brž v mesto po darila: za ženo šest parov, prima hlačnih noga-vic; za rosno hčer fino kombine-žo in hlačke; za sinčka edinčka pa ročno uro. To bo veselje!

Pa sem se bridko zmotil! Žena je izjavila, da so take hlačne no-gavice že davno iz mode in naj jih nesem, kamor hočem; hči se je namrdnila nad mojim darilom, češ da tako perilo nosijo samo še hribovske botre; sin pa ure še pogledal ni, češ da je pričakoval najmanj novo kolo. Vsi trije so mi namignili, naj ne kupujem, če ne znam.

Že dobro, sem si mislil, si pri-trdil uro na zapestje, ostalo pa poklonil svoji novi tajnici, čedni mucki. Cmoknila me je: »Jož, to-variš šef, vi pa res znate!«

META

~~5. KONEC~~

»Škoda, da je tako hitro mi-nilo!« so dejali vikendaši, češ da je bilo takooo lepooo!

Za njimi je na kraju njihove sreče ostal blažen mir. Tega pa ne bi mogli trditi za red. A o tem ni, da bi govoril, to pesmico že vsi poznamo in nas od nje bolijo ušesa pa še kaj.

Ljuba narava je spet zadihala s polnimi pljuči: poležana travica se je vzdignila, potrgane rožice so na novo pognale popke, pa-pirje in polivinil je odne-sel veter, ostanke jedi so poklju-ovali ptički, kosti so pospravili po-tepeni mucki in psički. Zrak se je ohladil od grmečih tranzistor-jev, zbegane mravlje pa so si zgradile novo palačo. In onečede-no grmovje je opral dežek, sonce je pa uničilo vojsko mestnih ba-cilov, virusov in kokov!

Vse se je srečno končalo — do prihodnjega piknika...

**KRONIST PETER
POTRPEŽLJIVSKI**

3. KONEC

Vrata učilnice so se odprla in pokukala je lepa mlada glava:

»Izvolite, vstopite!«

Ko je tovarišica odpravila vse mame, kajti bile so same mame, se je obrnila k Stanetu Lesjaku: »Vas, tovariš, pa ne poznam, še nikoli vas nisem videla.« Malo v zadregi se je predstavil, potem pa povprašal brhko tršico, kako je kaj s Pavelčkom.

»O, Pavelček je priden, še preveč miren je. Zato ima vse te težave pri telesni vzgoji...«

»Kaj — pri telesni vzgoji?«

»Seveda, fantek je okoren in boječ, ne zmore predpisanih vaj. Priporočam vam, da mu omogočite malo več zimskega športa, sankanja, smučanja!«

»O, seveda, smučanja! Veste, tovarišica, fantu smo kupili popolnoma novo smučarsko opremo, a sploh noče na sneg, kar v knjigah tiči. Moral ga bom kar prisiliti, če ne bo šlo drugače. Pa večkrat moram priti na razgovor z vami, tovarišica, že vidim...«

Prvo šolsko uro po zimskih počitnicah je Pavelček skočil na kateder in stisnil tršici v roko škatlico čigumija: »Tršica, to sem pa za vas prihranil, ko sem se smučal!«

ČRPALKA

7. KONEC

Naraščaj se pa ne vda!
Pred občinstvom podivja,
tuli, kruli, se napenja,
v bistvu pa se stvar ne menja.
Publika jim poje slavo —
s polnim žepom, prazno glavo.

TRDOŽIV

6. KONEC

Zlatko Prepelica se je pravkar podajal na Parnas in grizel svoje gosje pero:

»Mojster Žlindra, prezgodaj ste prišli! Moja muza me še ni blagovolila navdahnuti, a upam, da bo še danes...«

»Mečkač si, mečkač, Prepelica! Če bi jaz takole mečkal pohištvo, bi bil prav tak revež, kot si ti! Pravzaprav znam sam napisati pesem, a kaj, ko nimam časa. Nimam časa za take otročarije, toda ženske so usekane na poezijo in take neumnosti, pa sem rekel, no ja, za rojstni dan...«

Zvečer je Zlatko Prepelica prinesel mojstru Lojzetu Žlindri svoj umotvor, ki mu je vzel ure in ure časa.

»No ja, bo že za silo. Pa hvala! Ženi bom rekel, da sem jo sam naredil, ha ha ha! Ja, kmalu bi pozabil: tu je pa račun za mizo!«

Zlatko je plačal mizo in odšel. Mojster Žlindra pa je sočutno zmajeval z glavo za fantom, ki bo »vse življenje revež«.

ČRPALKA

Moj oče | 3. KONEC

... in je začel pisati:

Moj oče je ata. Mama mu pravi Francelj. Včasih mu pravi tudi osel, bimbo ali šema. Jaz mu pravim foter, kadar sem z Borisom. Moj oče je hraber. Nikogar se ne boji, samo mame. Kakšen je, ne vem natančno, ker se malokdaj vidiva. Nikoli ga ni doma, če je, pa mene ni, ker imam celodnevno šolo. Kadar je v rožicah, mi da jurja. Potem si kupim čigumi. Takrat ga imam zelo rad.

Očeta je treba spostovati.

Zdaj pa moram končati. Grem na hišo mešat malto, ker imamo športni dan, ki se ga zaradi bolezni ne bom udeležil.

MILAN UŠPIČNIK

2. KONEC

Ko govori "dan žena"

— Kolikor slišim in kolikor vem iz lastne izkušnje, se ženske vsako leto pritožujejo, da se vrnemo na njihovo prireditvev in potem zabavamo samo mlade frke, starejše se pa dolgočasijo. Če ga malo nacukajo, malo bolj glasno zapojejo ali malo zaplešejo med sabo, se potem norčujemo iz njih. Zato predlagam tole: pri »Starem volu« jim organizirajmo zabavo, vsaka rāj dobi šopek in darilce. To pa samo poročene žene in matere pa stare matere in tako dalje. Najstnice pa povabimo k »Tulipanu«! Orkodio se bomo dobro imeli!

Tako je predlagal Trobentarjev Nace in predlog je bil soglasno sprejet. Delavski svet ga je celo predlagal za »medaljo za hrabrost«.

POLDRUGI

3. KONEC

Izvirnost!

»Predlagam tole besedilo z refrenom,« je odločno posegel vmes Džimi iz Spodnjega Žlaka:

Pridi, če si upaš,
k nam na veselico,
bomo ti razklali
zmešano butico!

Auf biks, porkaduš,
mi smo fantje, ti s' pa uš!

»Živio, Džimi! Sprejeto! Izvirno je, naše je!« se je zadržal Filip Pavka in za njim vsa Bela zadržga.

Če je palilo, nam še ni znano, še ni bilo nič objavljeno v osrednjem glasilu Spodnjega Žlaka. Mogoče bo »Pavliha« kaj poročal.

POLDRUGI

Obrnil sem se do sina: »Kaj misliš, sine, če bi midva začela, takole avantgardno, revolucionarno spreobračati svet, a?«

»Ja, foter, jaz sem za to! Samo, za začetek rabim kapital! Daj mi zaenkrat kakšnih sto jurjev, bom začel pri puncih...«

Pokazal sem mu vrata in poklical hčerko: »Jasna, ali se ti ne zdi, da je svet zastarel, da bi ga bilo treba pomladiti?«

»Očka, ti si zlat!« je dihnila vsa solzna. »Veš, nisem se ti upala povedati — postal boš dedek, dobil boš vnučka...«

In tako sem bil jutri, pravzaprav že kar danes, žalosten.

FOTER

3. KONEC

2. Če novator med tuhtanjem novotarije od pomanjkanja shira in umre, ima po dogovoru podjetja s pogrebnim zavodom pravico do 3-odstotnega popusta pri pogrebnih stroških. Če se pa v svoji oporoki odpove vencu iz papirnatih rož in se zadovolji samo z žalnim trakom, se njegova družina lahko poteguje za nadaljnjih 0,5 odstotka popusta. Pravico ima tudi do naslednjega epitafa.

Tu novator mlad počiva,
naj v nebesih mir uživa!
Ja, novatorstvo je zanka,
marsikdo pri tem nasanka!

(Žalujoči Tozd »Starina«
in obupana družina)

SIMPLICIJ

~~2. KONEC~~

Vprašal sem ženo, kaj misli o tem.

»Ja, seveda,« mi je odgovorila.
»Svet je narobe ustvarjen, moški naj bi rodili! Samo — kaj bi spravili na svet!?« in je zaloputnila vrata za seboj.

~~KONČNO — KONECI~~

Na Havaje, na Kanare
hodijo uboge pare;
kdor je svetovljansko fin,
pojde letos v Bernardin!

Mi zaenkrat kar na kmete,
v vikend naše tete Mete,
njo v špital so odpeljali,
to smo vriskali, skakali!

Ko izve, se bo požrla
in od same jeze umrla,
v večni vikend preselila,
nam svoj vikend prepustila.

ŽALUJOČI OSTALI

